

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci
žalobce: V.Ž., narozený ..., státní příslušnost Ukrajina, t.č. bytem ..., *zastoupeného:*
Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9, proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o
žalobě ze dne 29.11.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.11.2017 č.j. OAM-162/LE-
LE05-LE27-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovený zástupce žalobce Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9, n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 29.11.2017 předanou k poštovní přepravě dne 7.12.2017 dle připojené obálky a jejím doplněním ze dne 15.1.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.11.2017 č.j. OAM-162/LE-LE05-LE27-2017, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**). Žalobce v žalobě nejprve obecně namítal porušení následujících zákonných ustanovení, a to § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád* (dále jen **správní řád** či **s.ř.**), neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony; následně namítal porušení § 3 správního řádu ohledně nesprávných skutkových závěrů, když žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné*

pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Dále žalobce namítal porušení § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé. Žalovaný nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo (§ 50 odst. 4 správního řádu) a dále neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci dle § 52 správního řádu. V neposlední řadě žalobce poukázal na porušení § 68 odst. 3 správního řádu, protože žalovaný ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu. Na závěr žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil konkrétní důvody, které uvedl ve prospěch udělení mezinárodní ochrany, tj. jeho rodinné vazby, míru integrace a ekonomický dopad na něho, který by nastal po návratu do jeho vlasti. Především žalobce zdůraznil rodinné vazby, jelikož se na území České republiky (dále jen **ČR**) trvale zdržuje již od roku 1996; má zde přítelkyni, resp. družku, která má na území ČR povolený trvalý pobyt. Dále namítal, že pro jakýkoliv nucený zásah do jeho soukromého a rodinného života, kdyby musel ČR opustit a jel by na Ukrajinu sám, by byla rodina nucená vzdát se společného života, který vedla na území ČR. Žalovaný podle něho v napadeném rozhodnutí tak naprosto nedostatečným způsobem odůvodnil neexistující důvod humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné, pokud jde o závěr o tom, že jeho vycestování nebude v rozporu s mezinárodními závazky ČR. V tomto smyslu žalobce poukázal na porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen **EÚLP**), zaručující právo na respektování rodinného a soukromého života. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí ze dne 22.11.2017 zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. Spolu s žalobou byla soudu zaslána i kopie napadeného rozhodnutí.

Žalobce v rámci podání žaloby žádal o ustanovení zástupce soudem, přičemž uvedl Organizaci pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9, jako nejvhodnější volbu, čemuž zdejší soud vyhověl a pravomocným usnesením ze dne 18.12.2017 č.j. 60 Az 88/2017-12 ustanovil žalobci zástupcem Organizaci pro pomoc uprchlíkům, z.s.

Napadeným rozhodnutím ze dne 22.11.2017 č.j. OAM-162/LE-LE05-LE27-2017, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu a z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 30.10.2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že chce i nadále setrvat na území ČR, protože je zde zcela integrován a má zde již silné vazby. Dne 2.11.2017 v rámci pohovoru mimo jiné uvedl, že je ukrajinské národnosti, řecko-katolického vyznání, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné strany ani organizace s politickým zaměřením, je rozvedený a má dvě dospělé dcery. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravotně zcela v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. Dále vypověděl, že do ČR přijel na jaře 1996 přes Slovensko s ukrajinským pasem, cestoval za předem dohodnutou prací ve Velešíně. Od té doby vycestoval do své vlasti jen jedinkrát na tři měsíce a to v roce 1997, před příjezdem do ČR žil na Ukrajině ve městě Ivano-Frankovsk. Dále prohlásil, že nedisponuje v jiných Evropských státech žádnými azylovými nebo pobytovými povoleními.

Jelikož žalobce nepředložil žádné doklady k prokázání své totožnosti ani státní příslušnosti, přijal žalovaný jeho čestné prohlášení o totožnosti a státní příslušnosti učiněné dne 2.11.2017.

Jako důvod opuštění Ukrajiny žalobce uvedl hledání lepšího života, neboť se rozvedl a neměl na Ukrajině již žádnou další rodinu, proto ho tam nic nedrželo. Dále uvedl, že za dobu svého života na Ukrajině neměl nikdy žádné problémy ani jiné problémy související s policií. K otázce co by mu bránilo se přestěhovat společně s přítelkyní zpět na Ukrajinu, odpověděl, že by neměli kde bydlet. Dále uvedl, že je možnost získání pronájmu bytu na Ukrajině, ale

tomu brání nedostatek pracovních nabídek, která způsobuje následnou neschopnost platit nájem.

Žalovaný dále poukázal na to, že současná žádost o udělení mezinárodní ochrany je v případě žalobce již druhou v pořadí. Poprvé žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany v roce 2001, řízení však bylo v roce 2002 zastaveno podle § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, podle tehdejšího platného znění, neboť žalobce se ve stanoveném termínu opakovaně bez vážného důvodu nedostavil k pohovoru za účelem objasnění důvodů žádosti o udělení azylu. Na základě tohoto zjištění se žalovaný zabýval přípustností žádosti o mezinárodní ochranu podle § 11a zákona o azylu a dospěl k názoru, že jsou naplněny podmínky ustanovení § 11a odst. 4 zákona o azylu (*ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou*).

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava z povinnosti vycestovat zpět na Ukrajinu a s tím související ztráta sociálních vazeb, které zde za svůj pobyt na území ČR získal, i ztráta ekonomického postavení, které tu rovněž získal a které na Ukrajině nebude údajně dosahovat stejné úrovně.

Při posouzení žádosti žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu žalovaný vycházel především z jeho výpovědí, jím doložených materiálů, ze spisového materiálu vedeného k žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Žalovaný tedy nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, a že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplyvá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto mu nebyla udělena.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 29.1.2018 popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí a nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné, proto trval na správnosti vydaného rozhodnutí. K jednotlivým námitkám žalobce žalovaný uvedl, že povinnost zjistit skutkový stav věci podle § 3 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Dále se žalovaný vyjádřil k námitce nedostatečného posouzení azylových relevantních důvodů a to tak, že v průběhu řízení nebyly žádné takové důvody zjištěny. Na základě výpovědi žalobce v průběhu správního řízení byl zjištěn skutečný motiv žalobce a tím bylo legalizování pobytu na území ČR. Také uvedl, že legalizace pobytu není mezi taxativně vypočtenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) č.j. 5 Azs 37/2003 ze dne 22.1.2004, vyjadřujícím se právě k danému tvrzení legalizace pobytu prostřednictvím azylového zákona.

K námitce nedostatečného posouzení případu ve vztahu k humanitárnímu azylu dle zákona o azylu se žalovaný vyjádřil následovně: „*Pro udělení humanitárního azylu není*

žádný právní nárok“ a dále odkázal na rozsudek NSS č.j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15.10.2003 „udělení azylu z humanitárních důvodů je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu.“ Dále žalovaný odkázal na rozhodnutí NSS č.j. 2 Azs 8/2004-55 ze dne 11.3.2004, který demonstrativně uvádí, pro koho je humanitární azyl cílen. Společně s tvrzeními uvedenými výše a řádně zjištěnou a posouzenou osobní situací žalobce, neshledal žalovaný důvod pro udělení humanitárního azylu.

V případě námitky nedostatečného posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce odkázal žalovaný na obsah napadeného rozhodnutí, v němž konstatoval, že ačkoliv na území ČR pobývá jeho přítelkyně, které byl udělen pobyt podle zákona o pobytu cizinců, tudíž pobývá na území legálně, žalobce stejné možnosti pro získání legálního pobytu na území po dobu bezmála 15 let nevyužil a svůj stav nijak neřešil. Žalobce vědom si porušování právního řádu ČR tento stav udržoval, a proto nemohla být existence soukromých nebo rodinných vazeb důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Žalovaný tudíž shledal tuto námitku jako nedůvodnou a odkázal dále na rozhodnutí NSS č.j. 1 Azs 5/2011, že ustanovení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi.

Vzhledem k shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomníval, že by během svého postupu porušil ustanovení právních předpisů a dále neshledal během celého řízení žádné důvody, které by jej vedly k udělení mezinárodní ochrany, proto všechny námitky shledal irelevantními a účelově uvedenými.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 22.11.2017 i ve vyjádření žalovaného ze dne 29.1.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 22.11.2017 žalobci předáno dne 24.11.2017.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Podle § 78 odst. 7 *s.ř.s.* soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první *s.ř.s.*). Dle § 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.* ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 *s.ř.s.*, neboť žalovaný s tím souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Dle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu „Rodinnému příslušníkovi azyllanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.“

Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

Dle § 14b odst. 1 zákona o azylu „Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.“

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.11.2017, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

Soud neshledal v napadeném rozhodnutí žádné porušení povinností žalovaného při postupu posuzování azylových důvodů či projev svévole při výkladu ustanovení zákona o azylu.

Námítku žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, na základě jehož mohl být udělen žalobci azyl podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu nebo doplňková ochrana ve vztahu k ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) a c) zákona o azylu, shledal soud jako nedůvodnou. Soud po prostudování správního spisu považuje množství zjištěných informací i o bezpečnostním stavu na Ukrajině a jejich následné posouzení žalovaným za dostatečné.

K námitce žalobce, že žalovaný pochybil, pokud mu neudělil humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, soud uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce o azyl požádal zejména proto, že chce zůstat na území ČR s přítelkyní a z důvodu legalizace svého pobytu v ČR. V daném případě soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 36/2005-48, a v němž je uvedeno, že „správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž

z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces. “ A dále soud poukázal na rozhodnutí NSS ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004-72, které uvádí, že „ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení. “ Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobce ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sám neuváděl.

K nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu zdejší soudu uvádí, že žalovaný se dostatečně zabýval danou situací, žalobce byl v rámci azylového řízení podroben pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dále vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro lidská práva (dále jen OHCHR) o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 13. 6. 2017, ze zprávy Freedom House Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina, leden 2017, ze zprávy ministerstva Zahraničí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině ze dne 3. 3. 2017, z výroční zprávy organizace Amnesty International 2017, Ukrajina, 22. 2. 2017 a výroční zprávy Human Rights Watch 2017, Ukrajina, 12. 1. 2017, z informací MZV ČR ze dne 3. 8. 2017, č.j. 107318/2017-LPTP a LPTP ze dne 3. 6. 2026, z informace OAMP Ukrajina – Situace v zemi ze dne 24. 7. 2017. Veškeré tyto podklady jsou součástí spisového materiálu. Zdejší soud má tedy za to, že žalovaný si zajistil dostatek podkladů k vydání rozhodnutí s ohledem na důvody uvedené žalobcem v řízení před správním orgánem.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (*výrok II. rozsudku*).

Výrokem III. rozsudku nebyla přiznána náhrada nákladů řízení ustanovenému zástupci žalobce, tj. Organizaci pro pomoc uprchlíkům, neboť tento žádné účelně vynaložené náklady nevyúčtoval, a jak vyplynulo z obsahu spisu, ani žádné mu nevznikly, neboť soud rozhodl bez jednání. K event. odměně za zastupování soud odkazuje na ust. § 35 odst. 8 věta první s.ř.s., dle kterého navrhovatel, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát. Právě citované ustanovení garantuje všem ustanoveným zástupcům, že jim stát uhradí hotové výdaje. Odměna za zastupování však podle tohoto ustanovení náleží pouze osobám uvedeným v § 35 odst. 2 s.ř.s., tj. advokátům a osobám, které vykonávají specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů, týká-li se návrh oboru činností v nich uvedených; takovými osobami jsou např. patentoví zástupci, daňoví poradci apod. Ustanovený zástupce v souzené věci nevykonával specializované právní poradenství podle

zvláštních zákonů ve smyslu § 35 odst. 2 s.ř.s., proto má právo jen na náhradu účelně vynaložených nákladů, nikoliv odměnu za zastupování.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který rozhoduje o kasační stížnosti (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 3. srpna 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně